האריה הבודד

ג'ון אסטרופ

האריה לאופולד הרגיש בודד. מתי שרק ניסה לדבר עם אחת מהחיות האחרות, הן ברחו. הוא לא היה אריה פראי, ורק רצה להיות ידידותי.

האמת היא, שכאשר לאופולד דיבר, קולו היה כה חזק והנהמה כה מפחידה שהחיות ברחו והסתתרו כשרק התקרב אליהן.

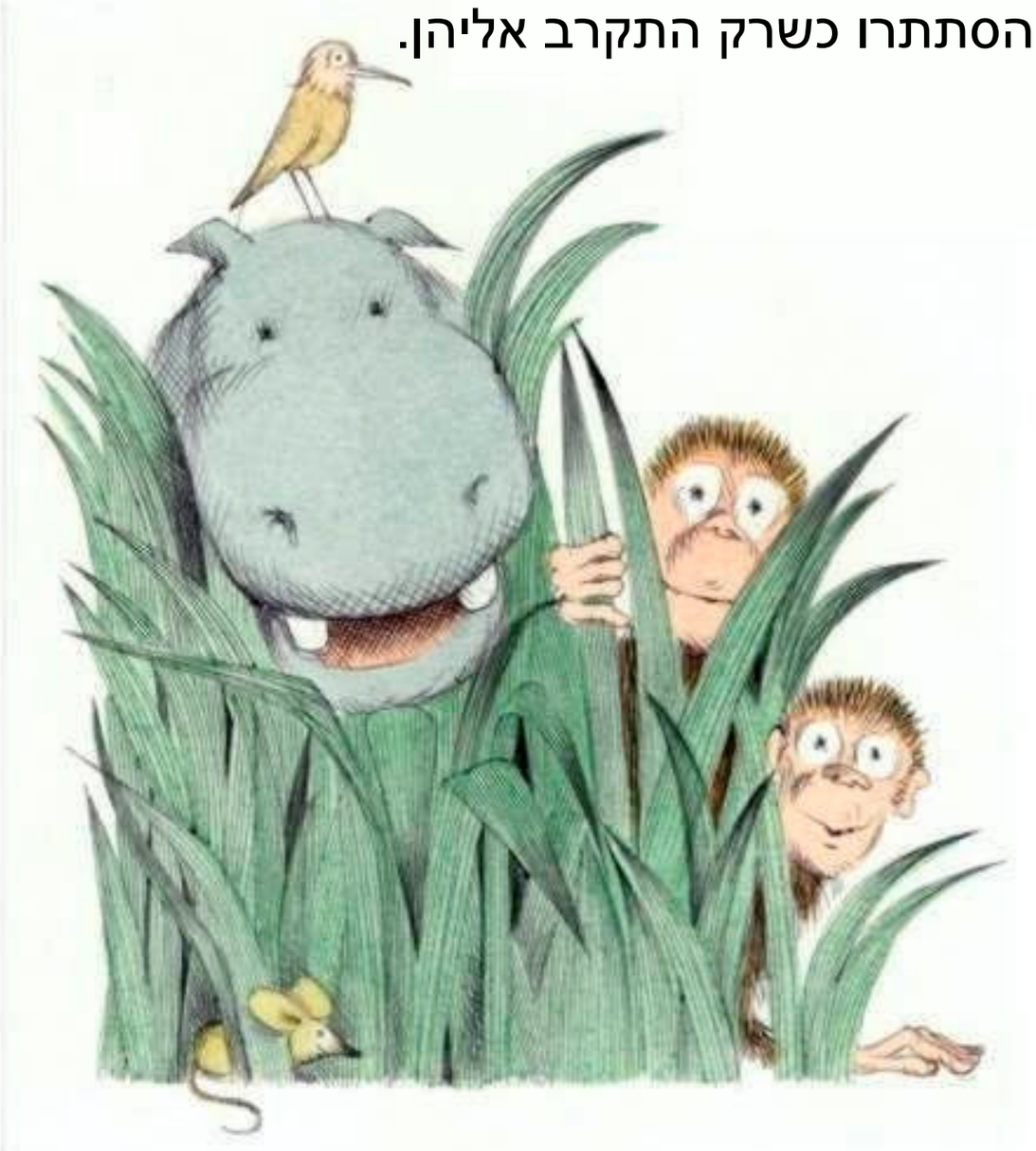

אפילו אם לאופולד אמר רק "בוקר טוב"
פרצי התוכי היה בורח בבהלה.
"חזק מדי! חזק מדי!" צעק פרצי.

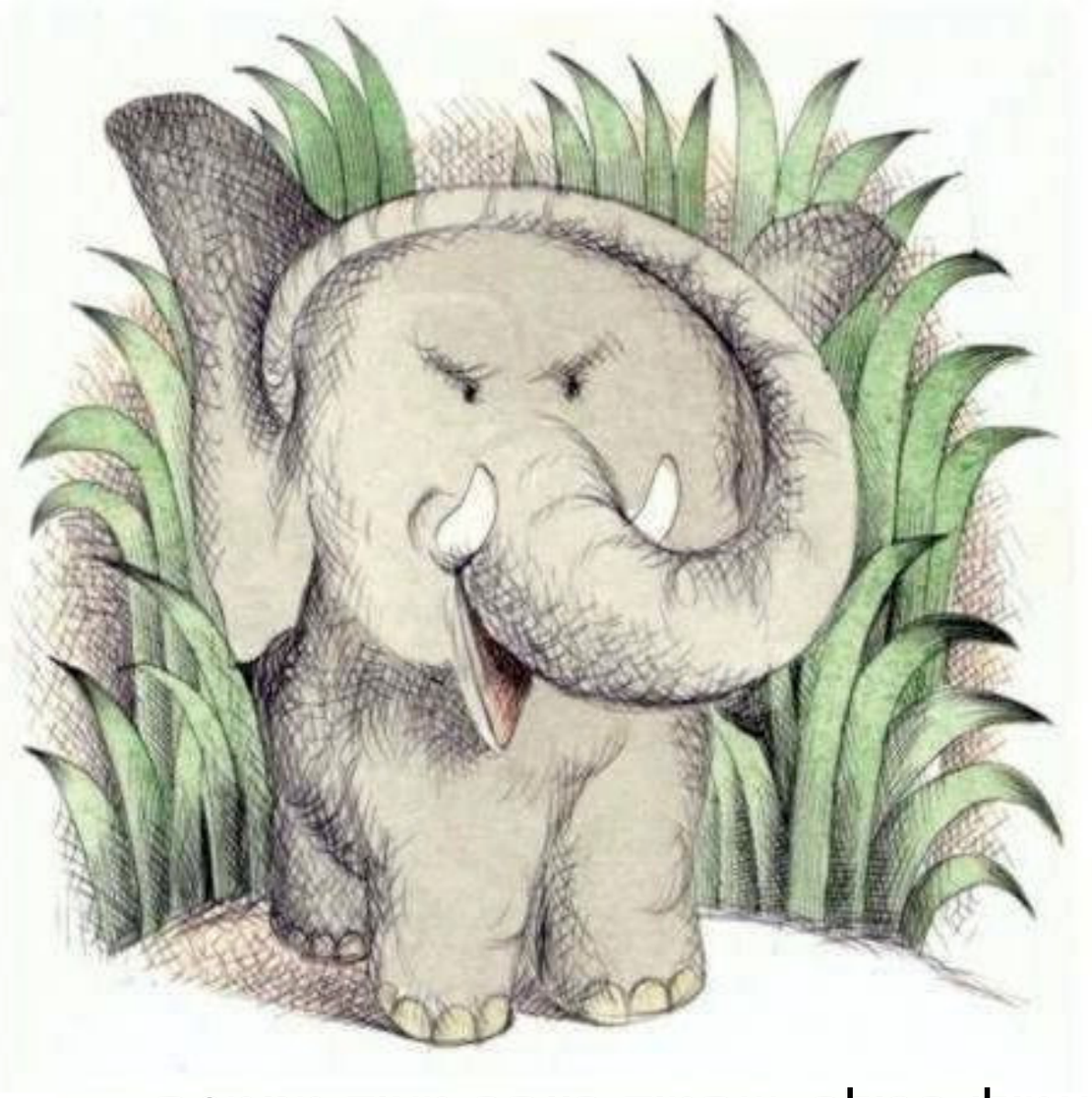

אמילי הפילה, שתמיד הייתה מאוד מנומסת,
ניסתה לדבר עם לאופולד, אך אחרי כמה רגעים
הרעש עייף אותה. לאופולד לא יכול היה אחרת,
אבל הוא תמיד נשמע כאילו הוא כועס.

"תסלח לי לאופולד, אבל יש לי משהו חשוב
מאוד לסדר בצד שני של הג'ונגל"
אמרה אמילי אחרי זמן מה והלכה לה.

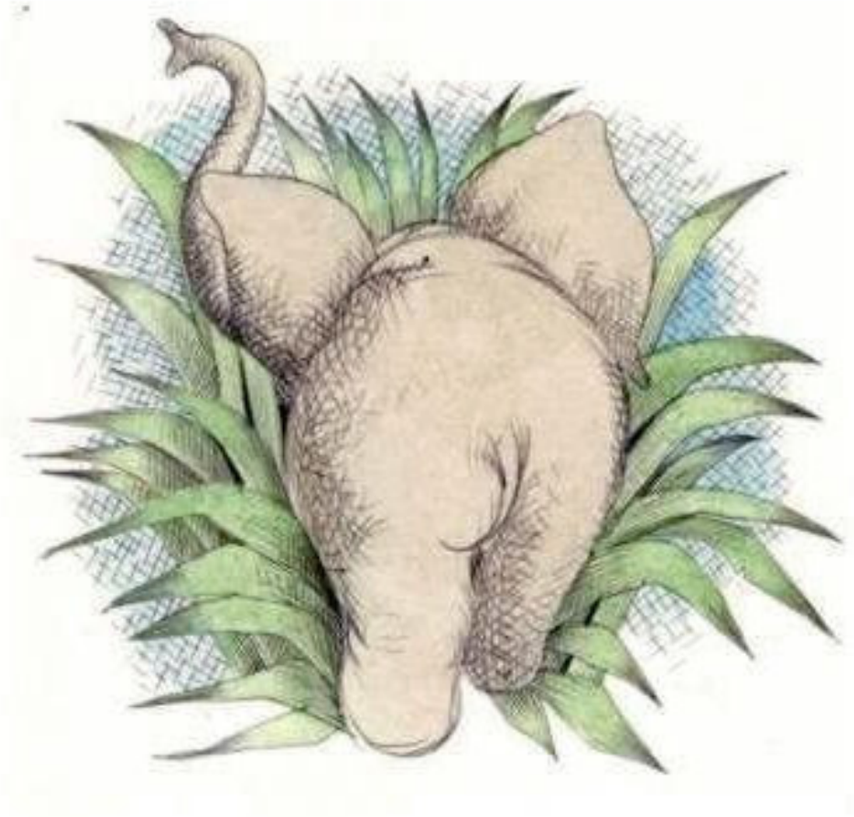

"אנא, תישאר אתי רגע" אמר לאופולד לנחש סמי שתמיד נראה ממהר מאוד, כשלאופולד בא לבקר.

"לא יכול" קרא הנחש "אני הולך למדוד מעיל חדש, ואחר כך יש לי שעור בצרפתית עם גברת חילזון."

"וי, וי, אף אחד לא אוהב אותי. אף אחד לא רוצה לדבר אתי" התייפח לאופולד כשישב על בול עץ, מרחם על עצמו, ומזיל דמעה מעינו.
הוא שמע קצת רשרוש, גירוד, חפירה ואנפוף בקרבה, אך לא שם לב לכך. הוא היה יותר מדי עצוב.

פתאום קול חורק אמר לידו "האם אמרת משהו, אדוני?"
שם עמד חזירון-בר קטן שחיטט אחרי שורשים ופטריות.

"דיברת אל עצמי" נהם לאופולד בקול רם כרגיל.

"אני חושש שתצטרך להגביר את קולך, אדוני" אמר החזירון הקטן "אני קצת חרש מהחפירה באדמה."

"דיברתי אל עצמי!"

קרא לאופולד יותר חזק.
"אני מצטער, לא שמעתי אותך" אמר החזירון.

"דיברתי אל עצמי!"

קרא לאופולד עוד יותר חזק.
"לא אוכל לשמוע אותך" אמר החזירון.

לאופולד נשם עמוק

"אל עצמי!"

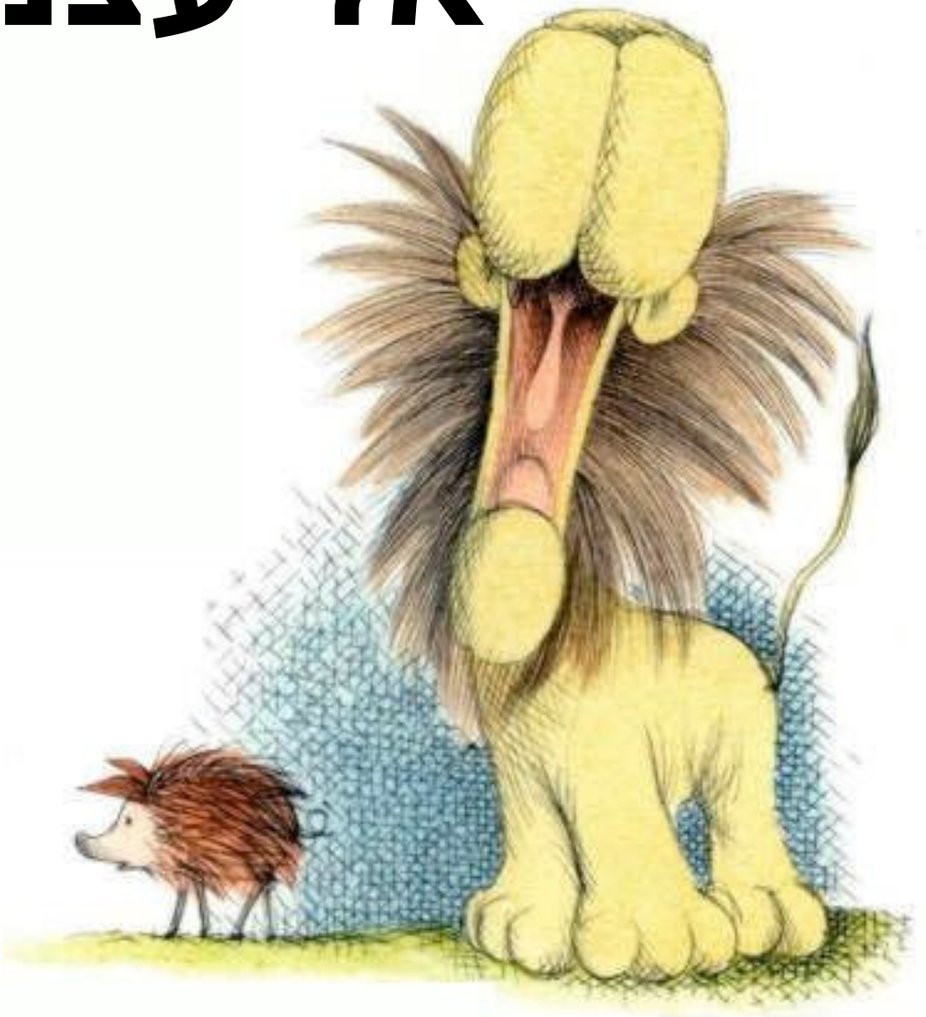

"אהה" אמר החזירון והלך משם.

"זה היה מוזר" חשב לאופולד "סוף-סוף מישהו שלא ברח כשדיברתי אליו" אמר בקול רם.
אך זה לא היה קול רם מאוד, בכלל לא רם. כי הצעקות אל החזירון שינו את קולו של לאופולד.
הקול שלו נעשה מתוק ועדין, קול מתאים לשירה נחמדה.
והוא התחיל לשיר.

הוא שר כל אחר הצהריים בקול כה נעים שהציפורים, שמבינות בשירה, באו אליו. הם מיהרו כדי לספר לכל החיות האחרות על הקול היפה וחדש של לאופולד.

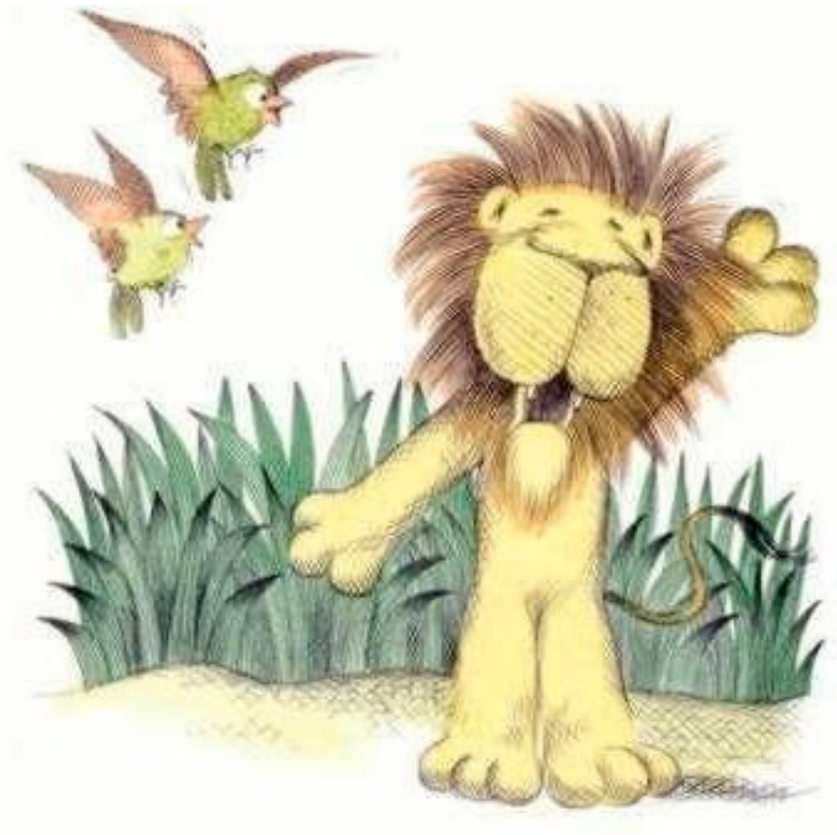

מיד אורגן קונצרט ובו שר לאופולד.
הוא שר על הירח והכוכבים, על ספינות בים,
על ידידים ומסיבות, ואפילו שירים על
בדידות.
אבל הוא כבר לא היה אף פעם לבד, וכאשר
רק בא לבקר כל החיות היו מתאספות סביבו
וביקשו שישיר, או יספר סיפורים.
הוא היה עכשיו אריה מאושר.

ומתי שרק לאופולד הרגיש שקולו הרעשני חוזר אליו, הוא רץ מהר למקום מרוחק, ושם נהם וזעק עד שקולו העדין חזר אליו שוב.

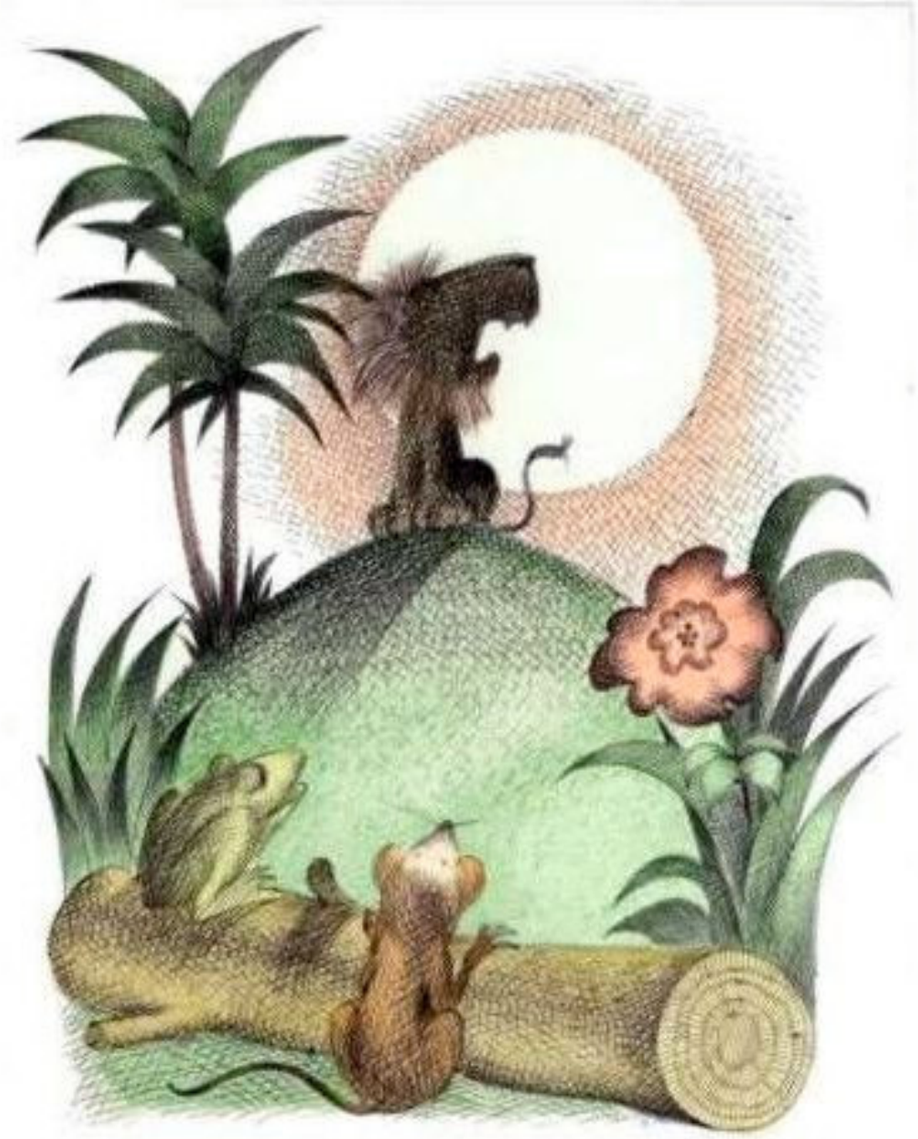

אפילו החיות הקטנות ביותר לא פחדו עכשיו ממנו,
ולאופולד לא היה יותר אריה בודד.